

ACC. N:R. M. 7405 : 1-45.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Småland

Upptecknat av: Edith Österlund

Härad: Västbo

Adress: Bot 5, Hitterstorp.

Socken: Kulltorp

Berättat av: Densamma

Uppteckningsår: 1941.

Född år 1895 i Kulltorp.

Fjälrbioografi.

s. 1-45

Skolgång

s. 1-13.

Konfirmation

s. 13-16.

Tjänstplats

s. 16-45

Gammal bröllopsvisa

s. 36.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N.R. M. 7405:1.

Landskap:

Småland

Härad:

Västbo

Socken:

Kulltorp

Uppteckningsår:

1941

Upptecknat av:

Adress:

Box 5, Kulltorp

Berättat av:

Edith Östlund

Född år

1895 i Kulltorp

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jag beindes gott i skolan, fast
vi hade en kamrat som var
idiot - en flicka vid namn Anna
Kre. Denna flicka hade gott
i skolan tre år förut men satt
ännu bland första klassen.
Och det kunde ju ingen vettig
människa undra på. Lärarinnan
var ny på platsen och kände
sig vidne till folket. Hon begärde
avskrivningsmaterial för boken
och borden i stugorna mottog
de. De talde inga ungdomskolor,
det hade inga andra lärare.

Skriv endast på denna sida!

begär, de var utjda som det
var, s. s. v. Far visade henne
till kyrkostunden som var öv-
erordet för skolan, sågande
till henne att det var bäst hon
framlade sina önskemål för
honom. Hon fick inget skadnings-
material, fast hon inte tyckte
om det. Fyra månader hade hon
skola i norra delen av socknen
och fyra månader i mellersta
delen av socknen. År 1905 den 15
mars begjorde jag folkskolan. Det
var ting vår för fattiga barn att
gå, bidrag till skolgång, 3 dagar
i veckan. Så långt var det till
Kulltorps, där folkskolan var be-
lägen, den nya vägen till Kull-

fröjs var då ej byggd, vilken
blev betydligt bättre.

Är blev det jag över pling-
gandet. En sådan skollärare.

Det var annat än vår förra
läsare som nem aldrig nig-
rossin sett le. Folkskollärare

Ben var ej av de stereotypa
plygghästar. Nej, han var den
glada gasconniaren, jag lärde
mig att älska honom från
det jag kommit in i folkskolan.
Han gjorde inte skolan till en
trängselkud. Nej, här var under-
na fria! Glad och mytter kom
han varje morgon och hälsade
och så började vår dag och allt
gick ledigt och lätt och det

var med verklig glädje jag trampade den långa skolgången, man skulle inte kunnat finna mig att vara från skolan en enda dag. Om jag inte var riktigt brydd någon skoldag, så försäkrade jag far och mor att jag okade gå, jag ville inte stanna hemma. Att stanna hemma en skoldag var som att mista något kostbart. Min förälder ville för all del inte veta av någon skolskolning, vilket heller aldrig behövde ifrågasättas. Far och mor sade alltid att skolan och hemmet måste samarbeta annars blev det ingen nytta med skolgången.

I mitt hem gick vi barn
den inställningen ifrån börj-
an, att i allt följa respekt.
ive lärares föreskrifter då
det gällde skolan. Från min
frattnars sida ^{sett} ansågs vuxna
som mycket sedevärdande. An-
vans var det många som på
den tiden försökte vända skol-
lärares med antingen in-
naturen eller penninggäver

Till vår skollärares hedre
kan sägas att han gjorde ej
skillnad på barn, antingen de
sen var fattiga eller rika.

Han undgades kanske rent av,
att taga emot varjehanda gåvor
från det bergsnare folket, men

han höll dock alla lika.
Att de som ajde goda huse-
skaper voro hans främlande
gästlingar var ju helt na-
turligt.

Katekes och Biblisk historia
skulle man kunna utanbilla
så man kunde besitta utan
svårighet. Minn äldre syskon
brukade alltid fruknas var-
je morgon av far innan
de gick till skolan. Far sade
alltid att de skulle inte
sitta länge om brällarna
och plugga sig uttröttade utan
i stället läsa om läsa några
gånger på skoldagens morgon.
Detta innan de förtit kigod,

eller som han sade, på fastan-
de nyste. Då vi tackarna klara
och det går dubbelt lätt att
läsa, vilket också bestämdes.

För jag hade följande lätt
för att läsa, brukade jag
aldrig frukna mig, ty han
visste också, att jag var så
glad åt att läsa, att jag ald-
rig försummade läsa mig läsa-
na. För mig var det ett odelat
nys att läsa och då jag
läst över läsa fem gånger
kunde jag berätta det fel-
fritt utantill.

År 1906 på vintermånad
skollära Bengt och oss lärare, att
vi hade inspektionen att vänta när

som helst. En vacker solskens-
dag stod inspektör Fransson
in i skolsalen. Det var en
mycket ~~smick~~ man med bister
ryggsyn, ljuslat sals i halo-
gruppen för oss lite var. Skol-
lära Berg saj det och nicka-
de tyst åt oss och la sitt
allra soligaste leende. Detta
hjälpste. Vår lärare skulle
inte svika oss, vi fattade
med inför krammande strä-
psatser. Efter örliga kloning
ar från vår sida samt mel-
lan inspektören och skolläraren
bugade sig skollärare Berg för
den fjäre och bjöd honom in-
toga platsen i katedern och

ACC. N:R. M. 7405:9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

bedda förlören i de olika äm-
nena. Folkskoleinspektören
använde med en gest och
inby en annan plats vid
katedern så att han kunde
föra förlören. Jag blev då
uppmärksam på berättelsen be-
rättelsen om Färisen och
publikanen vilken berättelse
jag läste flytande. Detta in-
minnet. Inspektörens smärta
ögon tycktes blika till
men han yttade ej ett ord
då detta var klart och så
övergick man till svensk historia
vilket gick utmärkt bra. Detta
ämne var en pojke, en av
de bästa i klassen och han

lyckades ofelbart. Så blev
det räkning på svarta tavlan
av en pojke, som var såidel-
es styv i räkning och därpå
frågnade J. H. Franzen sig
nöjd och framhöll att han
funnit barnens kunskaper
goda och att intet fanns att
anmärka. Så sade han adjö
till vår lärare, samt därefter
till oss barn, varefter han
lämnade skolsalen och steg
på den stjärta som väntade
honom utanför, varefter vagn-
en rullade bort. Skollärare
Berg gav oss berömmande ord
för att vi funnit oss så väl
i situationen och ej kom av

oss och det var inte utan att
vi kände oss lite stolta över
att allt gått så bra. Det
glädde oss också att vår lära-
re fann sig väl med oss, kon-
om som vi älskade och vörda-
de lika mycket som Gud Fader!

Detta var den enda gång
under min skoltid som folk-
skoleinspektören besökte skol-
an. Kyrkoherde Ekström be-
sökte i regel ej besöka skolan
mer än examensdagen och
han fann sig alltid väl med
skolan. Folkskollärare Berg
kunde med barn ingen kunde
passa bättre till en sådan
plats än just han. Alltid

var han glad och munnen,
jag har en skrivbok som
jag gjort sedan skoltiden
då han skrivit i margi-
nalen: "Edith skriver mycket
bra". Så fick jag A i välskriv-
ning vilket i mitt tycke
var väl mycket. År 1907 i
december var min skoltid
slut, jag lämnade den kära
skolan fylld av vemod jag
kade gärna gått något ti
till, jag var så glad att både
lära och skolan, så det
kan ej förklaras. Men - jag
kade gått min tid och var
käre lärare och jag blev
vänner för livet. Han är nu

i sitt 83:de konatsår, men skötte
ännu poststationen i Kulltorps
som tillförare. Han har visser-
ligen blivit äldre, men ännu
är gälen lika ung och det
soliga sinnet förmåkar sig
inte heller.

År 1909 skulle jag konfirmer-
as. Vi hade fått vår kyrkskrive
då. Han kom till Kulltorps den
1 maj och begjorde vi att gå
till konfirmation hos honom
den 25 maj. Kyrkskrive Edström
skulle haft detta äro konfir-
mander innan han flyttade,
men som han var bredgad på
sockenborna för andra vidsam-
mande orsaker, tydde han sig inte

om konfirmationen utan
flyttade helt smick utan
vidare. Så kom kyrkoherde
Bergdahl från Svenarum, där
han redan haft äckts konfir-
mander och fick han nu
samma arbete på sin nya
plats. "Denne lugne fridsäls-
kande prästman, förde en
berikande värdighet med sig
åt socknen som saknar sitt
motsvar. Det var då spän-
nande om kyrkorestaurering-
ens var eller icke var. Min-
nerna som fört utlöst en-
bart him och split, blevo gen-
om hans lugna färla åter
vad de var ämnade till -

sammantråden för överläggning
vilket som var det lämpligaste
- restaurering eller utbyg-
ge. Allt förgick utan fruktans-
fullt vare den nye kyrkoherdens
klara intellekt och sunda om-
dömesförmåga. Kyrkan blev
restaurerad och både kyrko-
herden och församlingens medlem-
mar blev belåtna.

Vi kunde aldrig haft någon
bättre konfirmerationsläsa
än vår käne kyrkoherde. Det
var en verkligt rolig och höj-
tidlig konfirmation som man
inte glömmes. Den 31 juli
konfirmerades vi i kyrkan och
den 1 Aug. gick vi till nattvarden.

Stänga av mina läskamrater
har jag ej sett sedan dess,
tyg åtskilliga av dem fingo
snart ge sig ut i världen
för att tjäna sitt bröd.

Jag som alla andra längade
ut och bort från hemmet,
men mina föräldrar ansågo
att jag var för ung att ge
mig ut på egen hand, var-
för min äldre syster i stället
fick ta plats. Sommaren
1911 den första juni skulle
jag dock tillträda en plats på
en landjord i Vätthult, som
låg i västerbotten i socknen
en mil norr om Brolund
vid Västergötlands gräns. Den

Ännu.
Denne del
har ej offentlig-
gjorts på per-
sonens ämbets-
brev ut för
barn i samma
jord.

gäld kette krossebo. Jag gick
hemifrån och till Anders-
torp på dagen. Det var dygga
& fjärdingsväg. Så for jag med
tåget till Wislöv. Där min
blivande hustru mötte mig
med skjut. Min lön skulle
bli 10 kr. i månaden vilket
han tyckte var väl mycket,
men det blev därvid. Där
var mycket arbete som vänta-
de mig. Familjen bestod av
hushållsfolk tre minderåriga
barn, drängen plus en katvidrik
som var 66 år gammal och
bar namnet Lovisa. De som
kvinnor vill jag minnas, könde
till en grannsöcker som betala-

De hennes inackordering hos
mitt husbrödefolk. Där fanns
ej något ont i denna gamla
kvinnas, hon var som ett
outveckladt barn, hennes blick
var barnsligt blå och den dock
kunde man skönja i hennes
ögon ^{att} något av själens ljus
var fridunklat. Ah, vad jag
mången gång tyckte synd om
hennes mitt hjärtas brympte
sammän inför denna förtvans-
lade människas jäfvinga
frisk att tända sig, att
synas vara något, som andra
dödliga. Thackares förvis, hon
fick verkligen erfara vad det
ville säga att äta nådebröd i

andras hus. Varje morgon kom
husbonden ut och räckte oss
i köket. Jag hade min bädd vid
ingången i köket så ett stort
fall - eller klaffbord så drängens
bädd, jag tordes aldrig ligga
min på kvällen förrän jag
kände att drängen började
snarka, vid minsta ljud
koppade jag till, jag läste mig
snart förstå att drängen sov
ovanligt tungt och aldrig vakna-
de utan väckning, först då
jag insett detta, tordes jag sova
lugt. Skild smut mig på
andra lingsängen i köket var
huvuds bädd. Hon sov också
tungt och snarkade då hon

sov och vaknade ej på morg-
narna förrän husbonden ropat
hennes namn ett fjog gånger,
samt rustat henne både
kärt och omilt. Det gjorde
mig riktigt ont om henne
hon var ej värd något, blott
hon kunde utföra det arbete
som ålades henne. Hon ar-
betade undergivet och villigt
som den kuvade människan
hon var, utan att vagnsin
hva ett erkännande vid.

Hon sågade så mycket ved
som brändes upp i huset, hon
luktade i åkrarna, räfnade.
Husket gjorde hon den allra
finaste grönad, kokade gröt

på kvällen. En morgon då
Eriksa liddade sig i sin bädd
sag jag till min far att bidd-
en var full av ohyra. Det
var precis svast av loppor
i stickränderna på täcket kom
han över sig och lakanet
han hade under sig var be-
täckt av träck och ihjäl-
rivna loppkadar. Jag glöm-
mer aldrig denna syn. Tänk,
att den stackars människan
kunde sova i denna ohyra!
Jag höjande över husbonde-
folket som inte ville bjuda
till att hålla rent i den
stackars Eriksas bädd, han kunde
ju inte klara av det själv.

ACC. NR. M. 7405:22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En dag lästes hon upp ordent-
ligt av matmodern för att
hon inte kunde kalla sig
kon. Hon befälde henne
att ta ut sängkläderna
på gården och rensa dem
från ohyra. Lovisa bar verk-
ligen ut sina kläder men
göra dem rena kunde hon
ej. Hon borde ej fundera detta
av henne. Numera är det
kelt borta att ohyra spreds
ut så vi fick lite var
av den och matmodern var
arg som ett lid och öste
skypor av ovett över den stack-
res Lovisa som gråtande bar
sina sängkläder utan att veta

vad hon riktigt skulle göra.
Hennes bädd blev ej heller
rengjord, hon fick ha det som
det var, något rent lakan
gick hon ej heller så länge
jag var på platsen, vilket var
en tid av nära fem minuter.

Värje kväll skulle hovron
öka kaaregrysgäst och det
var i mitt tycke riktigt
roande att se den lilla
gumman röra i grytan vilket
gick av ena farten. Här kom
röst en stund, tittade hon
in i rumsdörren på blocken
och sade: Nu ha då la gäst
en kvart? Så såg hon på mig
med sina pepparkarusdjön vilka

passade väl till det lilla runda
ansiktet - och tog ett soligt leen-
de och höjade rösta igen.

En halv timma skulle gröt-
en koka, det var bestämt
men Eriksa fristod inte kloc-
kan, fast hon stod och kinea-
de på den långa stunder.

Här tiden gällt skrock mat-
modera att hon skulle ta-
a av gröten ty nu var den kokt.
Hon gjorde så. Fom en maskin
arbetade hon, slar under an-
mans vilja. Hon var ej anst
ran vid.

En lördag skulle huskonst-
folket fara till Risa i Väster-
götaland, till släktingar där.

De skulle åka vägen dit efter
två hästar och barnen skulle
följa med. De åkte tidigt
på lördagsmorgonen och skulle
stanna till måndagskvällen.
Ehrlén och jag skulle
sköta om huset och kreaturen.
Jag tänkte då börja lördags-
städningen för att få lite
snyggt. Då barnen nu var
borta kunde man städa tidig-
are, ty vi behövde ju ej
sköta mer som var några
människor. Ehrlén kom då
och sade att hon skulle
skaka mattorna: Ja, tack ska
vi ha, sade jag, då ska vi snart
gå snyggt. Det började rycka

i kinderna på Eriksa och hon
började striga. Jag blev röd
och frågade henne om hon
var sjuk eller vad som fatta-
des henne. Då tog hon upp
frukludet förkade tårarna
med avringsidan av samma och
sade: - Tänk vad du är snäll,
du har aldrig varit som de
andra, aldrig har du misst
mig i armarna eller sparkat
mig på benen, för att jag inte
skyndat mig! - Kära Eriksa,
sade jag med gråten i halsen,
inte skall väl också jag va-
ra elak mot du, du har ju
aldrig gjort mig något ont!
- Ja, - men, den andra pigan som

var här före då hon slog och
slog mig jämt då jag ej kunde
skynad mig fort nog, återtog
Korisa. - Åh ska vi vara gla-
da Korisa, sade jag, i dag är
vi ensamma, var nu inte ledsen!

Då lag Korisa och tog matt-
korgen och trappade ut på
gården med ^{me} dem, med lätt
hjärta. Hon var en människas,
om än förståndet var häm-
mat, hade hon dock känslo-
fast hon sällan fick ^{litta} lägga
dem i dagen.

Jag fick arbeta hårt och
arbetsmetoderna förbjöts inte
oss tjänstefolk till lätt ar-
bete. Ty även drängen fick ar-

beta oerhört högt. Jag fann
snart nog att man arbetade
med betydligt förenklade
metoder i min hemtrakt,
gentemot detta folk i den-
na trakt. Här höst skulle
längas in så kom luskanden
släpandes med ett tjugo-
fåfå, som man i min
hemtrakt blott använde till
att bära hö i om man inte
hade något körök. Här skulle
höst först packas och svinas
inne i dessa lågare vagnar
de skulle lastas på ett "rim-
mala" = kähak. Här regnet då
stod över kunden, tog det över-
flödigt tid att svinas inne höst

i bajorerna och sedan lasta des-
sa. Hade man lastat höet
utan bajor som jag var van vid,
direkt i könsicken hade det
gått dubbelt så fort. Jag minns
särskilt vid ett tillfälle
vi var långt ute i gårdet, det
åskade och regnet var i
annalkande. Husbonden grann
och rev i listapparna och skrek
allt vad han kunde att vi skulle
skynda ty regnet var snart här.
Vi arbetade i vårt anletes svett
men trots detta blev höet så
vårt det kunde bli innan det
kann komma in i ladan.
Trots denna ihjällande förka
som rådde detta år, eller m. a. o.

ACC. NR. M. 7405 '30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Denne sommer, fick han hus-
bunden hela hösttiden så gott
som förstid. Då köpte han kö-
salt i Bislaved, saltade så höst
så det rann salt i ladorna,
alldeles som vatten. Gården
hade ett fint lège, byggnaderna
låg i ena ändan av densam-
ma, alla trädorna låg öster
om, fina trädor som låg
i en följd utåt det långa
gårdet. Gården var 1/4 mtl. och
var i mitt tycke synnerligen
lättbrukad. Ladugården var gam-
mal och riktigt, men manglad
-byggnaden var hö betydligt yngre
datum. Som man går vid kö-
kshuset går man vid sädes-

lägningsen. Kärnan skulle
också sörjas inne i läjor
och samma historia uppre-
pades då lövet skulle
lägnas.

Inom fick vi aldrig se något
då vi skulle äta så länge
jag var kvar där. Bäst råg-
bröd bakat av toppast rågmjöl
äto vi till kaffet. Samma
bröd användes vid de andra
måltiderna. Vetebröd fick
vi aldrig smaka. Skatunderen
bakade blott ringar, smitaker
och torrade skorpor, men det-
ta kom blott fram om det kom
någon främmande. Det var liest
inne i en liten garderob i

stora fristugen. Nyckeln frivare
de matunderen och då han
for bort tog han den med sig.
Drängen föreslog ibland då
han var borta att vi skulle
försöka skaffa oss en nyckel
och försöka komma i besitt-
ning av de i hans tycke goda
kakorna. Jag vigade bestämt
att göra något sådant. Någon
tyckte ville jag ej vara, vilket jag
också sade till honom. Den
andra pigan hade skaffat sig en
nyckel till dörren sade han.
Matmen har inte räknat kaka-
-na sak. Han o. s. v. Jag sade
i alla fall, att jag ej ämnade
vara något som ej var ansett

för oss och därvid blev det.
På kvällen åt vi separerad
mjölk och gröt samt bakt
bröd. Vid matmatsens plats
stod ett litet bord med ny-
silad mjölk vilket hon varje
kväll inmundigade. Men -
även barnen som var så ble-
ka och magra - fingo samma
kost som vi. Aldrig någon
erhåller de ett glas nyasilad
mjölk. I mitt barnsdomshem
fingo vi barn alltid dricka
nyasilad mjölk både morgon
och kväll. Men varje kväll
fylldes jag litet bordet med
nyasilad mjölk och satte det
på bordet vid matmatsens plats

som jag var befalld till.
När jag kom till gården
hade de haft begravning
där helt nyss. Matmunderna
berättade för mig att deras
ungsta barn, en gosse ej fullt
ett år gammal avlidit i kik-
kosta. I stället för som bruk-
kades i min hemtrakt där
man hade sorg i en gård-
gardinerna togs ur hållarna
och drogs bak för fjnshen,
hade man här den seden att
lata gardinen sitta i hållar-
en och i stället binda
ett svart band mitt om
fjnskluffen så att ett him-
glas bildades därav. Jag

märkte detta så snart jag
stigit in om dören, därför
att jag aldrig sett en gäst
uppsatt på detta sätt
förr. Jag förstod att detta
hade något samband med
sorgen i huset. Jag frågade
snare kamraten angående
detta, då de sade att det
var en sådan sed man hade
under den tid man anlade
sorg i familjen.

Makern som var född
i Jönköping (Västergötland) hade god
sångförmåga. Han brukade sjunga
folkvisor då särskilt en
med all säkerhet mycket
gammal bröllopsvisa fastän

Se, i mitt minne. Den
är underbart vacker med
de alla vackraste färging-
ar man kan tänka sig. Jag
önskar att jag kunde skriva
noter så skulle jag också
skrivit melodien. Texten
lyder så här:

Se, hur lilla bruden får,
invid brudgummen sin
liksom en ros av färging
strålar...

Spelmanar med giga och
trumpester stämma
se, svärfaren och hans ^{upp}gästerna
och ~~mången~~ kompanjon
kompanjon...

Bruden kom så står så

ACC. N:R. M. 7405:37.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ståtcliger skrud,
ja, bruden kom upplyser både
brudgum och brud...
Hör klockorna i kyrketruset
klämta över byn...
Och tyggen upp i kyrktaket
klänker emot skyn!!

Denne folkrisen är en av
de vackraste jag hört och jag
har ej glömt den, fast det
är nästan 30 år sedan jag hörde
den. Jag kan också sjunga den
perfekt. Alla som hört mig
sjunga den ^{nu} säger att de aldrig
före hört något så vackert.

Även brösa kunde sjunga
som hon sade: Polkor, polkett
samt valser. Hon sjöng blott

melodier, eller rättare sagt
nynnade dem. Det var en
främsande kvinna som bad
henne dansa polka = (polka)
en dag: Kvinnan lög lite ill-
marigt så nöjs hon med
händerna i den vida kjolen
och höll ut den varefter hon
nynnade och dansade därtill.
Hon hade riktig grace i sin
kropp hon kunde nästan tän-
ka med en ballettdansös.

Jag har aldrig sett någon
dansa så nymt och beleg-
fullt som hon. Hade kvinnan
fått god vänd i sin barn och
ungdomstid, så kanske hon
varit mera utvecklad än hon

var. Han kan ju ta sig en färd-
ställare.

En dag i Augusti väntad
frågade jag matbuden om
jag kunde gå till hem på
veckobrevet för att komma
tillbaka på måndagen. Hon
sade att hon kunde inte vara
utan visade mig till husbuden.
Då jag frågade henne om jag
kunde gå till hem till väst-
kommunen lördag svarade hon
blott att hon kunde inte
begripa att jag ville gå en
sådan lång väg. Jag svar-
ade jag fick gå bara gå så
klara det blir en, vad vägningd-
en beträffar. Jag skulle ha en an-

man glicka i sällskap som bjö-
de i en granngård. Efter många
om och men, lovade han mig
att jag skulle få gå hem.
Bispen om jag var glad. Lördag-
en kom. Vid 2-tiden på e.m.
vandrade jag och den andra
glickan till Bislund, som var
en dryg mils väg. Så for vi
med ett litet bärifrån och
till Andrustorp. Så gick vi från
Andrustorp till Kalset, som
var en halv mil. Där stann-
ade vi och fick kvällsmat
och jag glömmde ej hur väl
maten smakade då vi voro
både trötta och utträngda.
Så antog vi hemfärden

my skrytten av den goda
vakten och tröstheten var
åter glämd. Sen till Öster-
skog var fem dryga fjärding-
väg, klockan 12 på natten var
jag hemma. Men då var jag
alldeles uttröttad och likaså
min kamrat. Vi hade då gått
två mil och tre fjärdingväg
men vi angående 2 på det, ty
vi ville gärna gå hem. Då
gick vi vila på söndagen, på
måndagen gick vi tillbaka till
våra platser. Jag tordes inte
berätta hemma hur jag haft
eller hade det på min plats
ty då hade jag inte fört gå till-
baka till platsen och det tyckte

Jag skulle varit skamligt, jag
hade lovat att stanna till
den 24 oktober och därvid
blev det.

När jag tänker på det nu,
hur min moder gick till sin
första plats år 1894 och fick
det bättre än i sitt hem och
jag gick 37 år senare till min
första plats för att på det
mycket sämre än jag hade
det i mitt barndoms hem
Faktiskt att minna frälstar
var långt fattigare än detta
mitt husbondefolk, vars
ekonomi var mycket god,
men som hade ett 50-tal
år efter sin tid allen minst;

Det förefaller det besynner-
ligt, hur olika man lever
och har det i samma härad.

Ty Västmanland ligger också i
Västbo härad, fast det gränsar
mot Västergötland i väster.

Den 24 oktober flyttade
jag hem, husbonden skjutsa-
de mig till Bisland dit han
skulle gåa Åseda, som han
sade. Jag sände mitt koffert
på tåget till Sillerström, men
tyckte att jag hade inte råd
själv att gåa denna väg, ty
det var allt för dyrt. Jag fol
i stället med tåget till Ånders-
ström och gick sedan hem de
7 fjärdingsvägen, vilket gick bra.

Än när jag vägn referentheten
riktade genom denna vistelse
från hemmet, under denna
tid. Jag hade fått uppgörelse
en för livets avigtidor, vil-
ket och förhållande mig till
större perspektiv vidgad livssyn.

Tugget out utan det har något
gott med sig. Jag fristod en
att jag hade ett gott hem vil-
ket jag ej tillförene förstod
att till fulla värdena. Jag
berättade mycket litet om
min plats, det bjöd mig enst
på något sätt, att vidare vda
om samma. Far och mor fristod
ända, men de ordade
ej heller vidare om det samma.

Och har i alla tider varit
som en lytt öfverenskammel-
se inom vår familj, att vad
vi djupast känt än smärta
och outhärlighet har vi varit
fri oss själva. Endast fri
den skull att de andra
inom familjen g skulle
behöva bekymra sig i de
ting som man kunde bära
själva; särskild de missiden
som drabbade en utom
hemmet. Därför talade g
heller jag om de svårigheter
som varit mig uti världen
där jag med gott samvete
kunde tåga. Och jag har försäkrat
dessa så att säga det bästa
fri min personliga del i varje fall.